Ч. 16 Субота 21 січня (2 лютого) 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників Люди Пльона і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цїлий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Курс рільничий для учителів народних шкіл.

Після ухвали соймової з лютого 1894 р., уряджено і отворено 13 вересня 1894 року при краєвій низшій школї рільничій в Городенцї рільничий курс, що має на цїли приспособлюванє учителів народних шкіл до удїлюваня науки рільництва на доповняючих курсах, які постепенно мають завести ся при народних школах. Курс рільничий уряджено на підставі пляну, уложеного Видїлом краєвим і краєвою Радою шкільною, а потвердженого Мінїстерством просьвіти. Плян сей уложено в такий спосіб, щоби слухачі рільничого курсу могли не лиш докладно познакомити ся з наукою сельского господарства і доповнити, а взглядно поставити на твердій основі ті відділи з природничих наук, котрі доконче потрібні до зрозуміня науки годівлї рослин і звірів, — але й щоби слухачі могли приглянути ся практицї господарства та прислухувати ся, як учителї краєвої низшої школи рільничої в Городенцї учать учеників, щоби набрати методи.

Учителї етатові кождої з краєвих низших шкіл рільничих, отже й школи городеньскої, мають за богато обовязкової роботи, через що годї жадати від них, щоби навчали і на курсї рільничім. Длятого Видїл краєвий, щоби рільничий курс відповідав своєму призначеню, призначив учителя рільництва школи управи і виправи льну в Городку, п. В. Шибиньского, яко учителя фахового на курс рільничий в Городенцї. Веденє курсу краєвої школи рільничої городеньскої поручено п. Р. Бастґенови. Інспекцию над рільничим курсом мають відпоручник кр. Ради шкільної др. Днїстряньский і відпоручник Видїлу краєвого проф. Струсевич. Опікуном курсу єсть барон Яков Ромашкан, провідник кураториї рільничої школи в Городенцї, котрий справами рільничого курсу живо займає ся і для улекшеня вправ, як уживати рільничих знарядів і виконувати ручні працї при ріли, відступив безкористно частину свого ґрунту для рільничого курсу. Пп. барон Ромашкан, др. Днїстряньский, Струсевич і Бастґен становлять завідуючу комісию, котра має спільно слїдити хід і успіхи курсу та предкладати Видїлови краєвому і кр. Радї шкільній внески, умотивовані і оперті на досьвідах, що-до справ курсу рільничого.

На курс в р. 1894/95 вислала кр. Рада шкільна 10 учителів, призначивши для них з фонду шкільного стипендиї по 300 зр.

Сойм краєвий.

(13-те засїданє з дня 30. січня 1895.)

(Докінченє.)

При кінци дебати над справозданєм о станї шкіл середних промавляв ще справоздавець пос. Войціховский і зазначив що справа, котру піднїс пос. Поповский, була би трудна до переведеня, бо коли би заведено ще четвертий язик обовязкової науки, то школи змінились би на школи язикові. Бесїдник годив ся з додатковими внесенями пос. Антоневича, котрий домагав ся, щоби завізвати правительство, аби оно розважило, чи не було би добре завести назад льокациї в школах середних і щоби учителям за заступство плачено ремунерацию. — В голосованю принято внесеня комісиї і додаткові внесеня пос. Антоневича, на котрі згодив ся справоздавець.

З важнїйших справ були на сїм засїданю ще слїдуючі: Принято справозданє Видїлу краєвого в справі помочи для потерпівших від непасть елементарних в 1893 р. і визначено яко додатковий кредит до буджету на 1894 р. 6.200 зр. — Громаді міста Заліщик позволено побирати аж до кінця 1899 р. оплату громадску від напитків спіритусових, меду і пива. — Пос. Чижевич мотивував своє внесенє в справі основаня державного заведеня бактериольоґічного. Внесенє передано комісиї буджетовій. — Комісия адміністрацийна здавала справу о внесеню пос. Цоля в справі зміни деяких постанов закона конкуренцийного церковного з 1866 р. і о внесеню пос. Окуневского в тій самій справі. Комісия вносила: 1) Взиває ся правительство, щоби в порозуміню з ординариятами нашого краю предложило в як найблизшім часї проект новелї до закона конкуренцийного, з 15 серпня 1866, в котрім би узглядено баганя Сойму, стремлячі передовсїм до зміни §§. 8 і 9 того-ж закона. — 2) Тим самим залагоджує ся внесенє пос. Окуневского. — Пос. Окуневский апелював до справоздавця, щоби дав єму запевненє, що дорогою резолюциї до правительства осягне ся намірену зміну закона. — Справоздавець пос. А. Єнджейович висказав переконанє, що справа буде успішно залагоджена. — На внесенє комісиї буджетової в справі устроєня курсів науки плеканя недужих при головнім шпитали у Львові поручено Видїлови краєвому завести при головнім шпитали школу для дозорниць при недужих спільним коштом з товариством Червоного хреста і вставлено до буджету шпитального половину потрібних видатків на девять місяців в сумі

16)

РОЗБИШАКИ НА РІЦЇ МІСІСІПІ.

Повість з житя американьских полїшуків

Фридриха Ґерстекера.

(Дальше.)

Ґеорґіна положила єму руку на плече і дивилась єму довго та допитливо в єго спокійні, ба, усьміхаючісь очи.

— А для чого-ж ти мене тепер раз-у-раз лишаєш саму? Чому не можеш і тепер так само, як давнїйше?... Ей Річарде.... Річарде.... коли би я знала, що ти мене обманюєш....

— Але-ж дитинко.... ти таки на правду щось як без памяти говориш. — Ти, видко, чи не заразила ся від тої божевільної.

— Від божевільної? — шепнула Ґеорґіна понуро сама до себе — чоловік, що удавав, що єї любить.... Річарде, коли-б я лиш здогадувала ся, що ти фальшивий.... ти, котрому я жертвувала моє житє, житє моїх родичів.... кленусь тобі на все, що з мене зробив би ся опир. Я би слїд в слїд за тобою ходила, а месть, месть, якої ще ніяка жінка не допустила ся, мусїла би спокутувати злочин, для якого нема на землї й назви.

— Ґеорґіно, — промовив з тиха сильний мужчина і обняв рукою єї гнучкий стан — з тебе нерозважна.... заздрістна дитина. А для кого-ж, як не для тебе я труджу ся і працюю тепер? Для кого-ж, як не для тебе пішло моє житє против законів ... чия любов була причиною, що я.... пролив першу кров? А ось видиш, я вибачаю тобі твою заздрість, бо она знаком тої любови.... але ти не справедлива. Ти не повинна судити мене після других людий, яких що дня видиш.... Ти знаєш, що я не такий, як они.... преці ти би не була пішла за мною.... але й мусиш менї довіряти. — Мусиш менї й повірити, коли скажу тобі мої причини.

— Добре — відозвала ся Ґеорґіна і схопила ся з місця, де сидїла.... позволь менї сходити ся з тими людьми, з котрими ти сходиш ся.... тогди піду з тобою всюди, куди хочеш, як твоя вірна жінка.... але то.... то зроби менї.

— Коли як-раз то — відповів капітан усьміхаючись — єсть щось такого, що далеко труднїйше, як тобі здає ся.

— Отже не хочеш? — відозвала ся Ґеорґіна борзо.

— А хто-ж тобі то каже? — спитав Келї і встромив в ню очи, як би хотів знати, що в ній дїє ся. — Ґеорґіно, — говорив він по хвили дальше з тиха — ти чогось менї тепер не довіряєш.... Хтось станув помежи нас і нашу любов.

— Річарде! — відозвала ся Ґеорґіна.

— А хоч би то лиш тїнь була — говорив капітан дальше не даючи собі перебити.... та й ти не тота, що була давнїйше.... а що знаєш ти того-ж, котрий станув помежи нами, того метиса? Чи ти забула, що був з тобою той метис, я... чув той местіц [1]) не давно на березї? Я стрітив єго саме, коли він вийшов на беріг і завернув єго назад.... чи він мав може мене сторожити?

— А хоч би й так? — відозвала ся Ґеорґіна гордо й гнївливо.

— Я то собі так і думав — сказав капітан усьміхаючось — бідна дитинко.... отже ти вже дійстно не віриш твому Річардови? Ну, добре.... будеш мати на то противний доказ. — Пішли хлопця, коли хочеш, на беріг.... нехай іде і вертає, коли хоче, та нехай тобі скаже, якого він мене де видів; пристаєш на то?

— А тота чужа?

— Сандер піде зі мною — сказав Келї роздумуючи і говорячи сам до себе.... ну, добре, нехай лишить ся при тобі, доки аж Блякфут не верне.... але ти відтак не опирай ся довше розпорядженям, що мають на оцї твоє й всїх нас добро. Ну, що, чи Ґеорґіна все ще гнїває ся на свого Річарда?

— Ой ти недобрий.... любий чоловіче — сказала на то хороша жінка і обняла єго за шию — хто би на тебе гнївав ся, коли ти такий щирий?

— То ходи-ж до мене, моя голубко — шепнув капітан усьміхаючись — ходи до мене

[1]) Местіц (слово іспаньске) = мішанець. Местіцами називають в Америцї мішанців з Індиян і спровароджених муринів, або з муринів та Індиян з Европейцями.

825 зр. — Опісля ухвалено, що при головнім шпитали львівскім має бути 8 секундариїв I-ої кляси; для заведеня зліжниць двох секундариїв I-ої кляси а служба адміністрацийна має бути: трох писарів і дозорець дому з платнею 600 зр. і трома квінквеніями по 50 зр., з помешканєм і харчем в натурі.

Дорогу доїздову до школи рільничої в Дублянах признано за краєву. — Над петициєю Николая Третера в Дзвинячи горішнім в справі 3000 зр. задатку на відшкодоване індемнізацийне, перейшла Палата до порядку дневного. Так само перейшла Палата до порядку дневного над петициєю о. Ореста Чеховича в Боратині (пов. сокальский) в справі увільненя его від добровільної престациї на школу в Боратині. — На сім закінчено засїдане.

(14-те засїдане з дня 31 січня 1895).

На сім засїданю відіслано до комісиї справоздавя Виділу краєвого в справах: дозволу повітовій репрезентациї в Городенці і громаді міста Городенки на покрите евентуальних недоборів льокальної зелїзниці з Делятина на Коломию і Городенку до Стефанівки, — вилученя кольоний Павлова, Криве і Цаплапи з громади Майдан, пов. ярославского і прилученя їх в окрему громаду, — управильненя правних відносин що до реальности, де містить ся школа ветеринариї у Львові.

Пос. Скалковский мотивував своє внесенє в справі прискореня реґуляциї горішного Днїстра. Внесенє се відослано до комісиї господарства краєвого.

Комісия господарства краєвого, здаючи справу з предложеня Виділу кр. що-до побору соли денатурованої, поставила внесенє: Поручає ся Виділови краєвому розслїдити, чи не не далось би при кождім маґазині краєвої продажи соли в місточках примістити також маґазин соли для худоби, — взиває ся правительство, щоби обовязало громади і обшари двірскі виказувати скількість і рід худоби. — Внесеня ухвалено.

Після внесеня комісиї правничої, ухвалено вїзвати Виділ краєвий, щоби прискорив справу заснованя суду в Яголиници, повіта чортківского.

Ухвалено, що фонд краєвий буде платити через 20 літ відсотки від позички в квоті 200.000 зр., уділеної погорівшому Новому Сапчеви на відбудованє.

Наступили справозданя комісиї промислової з численних петиций поодиноких осіб о субвенциї на заснованє варстатів промислових, котрі відослано Виділови краєвому до розслїду і евентуального увзглядненя. Так само полагоджено петициї: „Гуцульскої спілки" промислової в Коломиї о одноразову запомогу в квоті 400 зр. — і міста Рогатина о заведенє там поправних варстатів для кушнїрства і суконництва.

Полагоджуючи петицию місточка Залозець о заснованє там взірцевого варстату для науки ткацтва — поставила комісия промислова внесенє, щоби Виділ краєвий розслїдив фахові обставини і слїдуючої сесиї предложив справозданє. — Пос. Барвіньский промовив в тій справі і виказавши оправдані домаганя петициї Залозець, просив Виділ краєвий, щоби їх увзгляднив. — Принято внесенє комісиї.

Так само поручено Виділови краєвому розслїдити справу отвореня в Лютовисках краєвої школи для домашного промислу деревного.

На тім полагоджено справи, поставлені на порядку дневнім. Відчитано внесенє пос. Менциньского, щоби правительство зменшило континґент податку ґрунтового.

Поглад політичний

У Львові завязав ся другий руско-народний „независимий" комітет виборчий, зложений в більшій части з руских адвокатів.

В Дальматиї мають аґітувати за прилученем Дальматиї до Хорвати, чому противлять ся дальматиньскі Серби.

Швайцарске правительство рішило видалити з тесиньского кантону 17 анархістів італїйских, котрих прізвища будуть оголошені аж по вигнаню їх.

Росийский цар дарував для літератів і публїцистів росийских 50.000 рублів. Кілька ґазет просило ґубернатора Москви, щоби подякував за се цареви, і урядили богослуженє за здоровлє царя.

Новинки.

Львів дня 1 лютого 1895.

— Др. Александер Мнїшек Тхоржницкий, новий президент висшого суду краєвого має тепер 44 роки. Родив ся в Цуцилівцях. Университетскі студиї скінчив 1871 р. у Львові, де й докторизував ся 1872 р. В грудни 1871 розпочав концептову практику при прокураториї скарбу, а в марті 1873 практику судову, на котрій того самого року іменовано его аускультантом. В 1874 служив при повітовім суді в Мостисках, в 1875 іменовано его судовим ад'юнктом в Ярославі, в 1876 перенесли его до Львова, а в 1877 до найвисшого трибуналу справедливости. В 1878 покликали его до Міністерства судівництва, в 1880 іменовано его віцесекретарем, а 1883 радником суду у Львові. В 1887 обняв президентуру окружного суду в Коломиї і оставав там до 1890, коли то покликали его знов до Міністерства судівництва на референта для галицких справ. В тім роцї іменовано его секцийним радником Міністерства, а в 1891 одержав титул і характер радника Двору. Ставши в 1891 віцепрезидентом висшого суду, 1893 р. дістав за свої заслуги ордер Леопольда, а тепер іменоване на президента.

— Нові читальні „Просьвіти" повстають у Вербівцях і в Жовчеві в Рогатинщині.

— СС. Служебниці Пр. Д. М. в Самолусківцях. — Яцко Кришталович. Далеко ще до року, як Служебниці наші прибули на Поділе, а нарід уже благословить їх і дякує Богу, що в гірку хвилю епідемії холеричної зіслала Пречиста свої діти, щоби улегчили ему недолю, уменшили терпіння. В цілій околици уже они знані. Бачили їх дрімаючіниви Поділя, як серед темної ночи спішили болотнистими дорогами до Нижборка, щоби станути у ложа болїзни до борби з ангелом смерти, бачив уже їх і подальший Клювинець,— но найлучше знає їх своє село Самолусківці, поблизька Городниця, неменше Трибухівці. Лишень той, що бачив нужду нашого селянина хорого на холеру, може зрозуміти, якою потіхою мусить бути ангел-дївиця, слуга Божа, котра без обави, з цїлим пожертвованєм его ратуе, натирає, оклади робить, а при тім то молитвою, то словом, то сьвятим сьпівом пригадує ему на душу і вічність. Та й поміч Божа есть з ними, сьвідоцтвом сего суть многі ті, котрі стояли уже на

і нехай від сего поцїлунку щезнуть всї злї та ворожі гадки. Нам грозить небезпечність звідки инде, то жиймо хоч самі з собою в мирі й любови та збираймо сили до послїдного, рішучого кроку, до безпечности і спокою!

* * *

Тимчасом перед помешканєм капітана стояли поубирані в теплі, моряцкі блюзи Блякфут і мурин Болївар.

— Пек сему лиху, маса [2]) — відозвав ся мурин, обганяючись від докучливих москітів — та бо я хотів би вже раз знати, чи маса Келї потребує ще сего вечера моєї послуги, чи нї.

— Не квап ся, хлопче — замуркотів старий лодкар запинаючи на собі ліпше свою верхну блюзу — може наш брат ждати, то й ти можеш трохи заждати. — Капітан тепер у жінки, а з жінками трудна справа. Але бо то й правда, що вже за довго — коби я лиш знав, чого він хотів, то опісля міг би вже чоловік і сам трохи якось собі порадити.

— Ба, ба, — розсьміяв ся мурин — ніби то капітан Келї скаже вам, чого він хоче. — Він не такий до того скорий.... Болївар знає его ліпше.... коли він скаже, що піде горі рікою.... то я би дав своє горло, що він пішов долї водою, а коли скаже Арканзас, то Арканзас був би послїдним місцем, де би его Болївар шукав.

Блякфут подивив ся на мурина зпід ока, запхав руки в кишені і став ходити поволи то сюди то туди.

Болївар отворив широкий рот від уха до уха і покивував головою.

— А ти знаєш — відозвав ся лодкар, приступивши до мурина трохи близше — ти знаєш, що....

— Цитьте, маса — for God's sake [3]) — шепнув чорний і витягнув перепуджений руку до бесїдуючого та боязко зиркнув на двері.— Болївар волів би звязаний стояти перед судом та щоби маса Блякфут був сьвідком против него, як говорити тут о справах, що дотикають капітана. — Господи, ось як то він недавно відплатив ся Іспанцеви.... уха геть, ...ніс геть, ...руки геть.... а відтак ще добре обвязав, але впрочім голого устромив в багно; бррр, брукраман [4]) єсть таки богато лютійший, як наш мурин.

З гори, з дуба, під котрим они стояли, роздав ся пронизаючий свист, такий, як якого сокола, коли ему здає ся, що він зловив вже свою добичу, а то тимчасом ему не удало ся і він мусить вертати назад у воздух.

— Грім же би їх тріс та попесть на них — закляв мурин і аж кипув ся — ще того нам потреба.... тепер надходять проклятї конї з Арканзаса.... от буде знов робота по ночи. Ей, я би то хотів....

— Капітан вже довго на них чекав — відозвав ся Блякфут — та й не буде з ними робиги, наші люди суть там вже від заходу сонця.

— Чи будемо їх зараз перевозити до Місісіпі? — спитав Болївар.

— Нї..., па то годї нам зважитись.... Тепер там заворушив ся цїлий край через тих реґуляторів, а то значило би таки пхати носи тих злодюгів в наші слїди. — Лиш оба ті конї, котрих нам конче треба на тамтім боцї, переведемо через багно, щоби здавало ся, що слїди ідуть з середини краю до міста; о то постарає ся вже Мовес, котрого знають в Мельвіль як сорокатого пса. Тамті другі поведемо водою до Віксбурґа.

— Я би хотів лиш знати, що має ся стати з тою сторонною жінкою, ще там в хатї — муркотів мурин — насамперед кажуть менї прийти сюди, а відтак нема з того нїчого.

— В хатї стало вже її зовсім темно — сказав Блякфут — не скорше аж хиба завтра рано буде тебе потреба. Іди-ж поки що до снаґів, а коли приведемо їх щасливо, то ляжемо на годинку спочити. Здаєсь, що завтра буде проклята робота.

Від правого берега острова доходили тепер правильні але скорі удари весел, а надслухуючі мужчини могли таки добре чути, як надходяча лодь перебирала ся з цїлою силою против води в місци, де похват був досить сильний.

— Ага — кивнув Болївар головою, вискаливши зуби — на лоди кермує знову мастер Клюґрабе.... він все хоче бути розумнїйший, як другі, і за кождий раз пускає ся з початку за далеко... думає, що завсігди удасть ся, а відтак мусить знову від піскозої лави сюди навертати.

— Мусять бути десь там в горі на самім кінци — запримітив Блякфут.

— Ба.... але кілько они наробили ся.... я то знаю.... але ось таки направду они ідуть.... то-ж то мусїли намахати ся веслами!

Блякфут отворив тимчасом двері до „Бачілерс галь" і розбудив лежачих там тепер всюди на кожах і дергах гуляків. Они були дуже невдоволені з того, що їм не дали спокою і лиш поморкуючи стали підносити ся із своєї твердої постелї та збирати ся, щоби іти помагати виводити конї на беріг. Але та робота

---

[2]) Маса (massa) в муриньскій мові то само що мастер (master) = пан.

[3]) Бійтесь Бога! (читає ся: „фор ґод'с сек").

[4]) Білий чоловік, Европеєць.

порозї вічности, лишень старанем і печаливостию сестер Служебниць і їх молитвам завдячують поворот до здоровля і дальшого житя. Що й наш нарід оцїнює їх труд, сьвідчить новий значний запис на річ руских Служебниць в Самолусківцях, котрий дня 5 сїчня с. р. в селї Городницї довершив ся. Живе там господар, іменем Яцко Кришталович, бездїтний властитель хорошого господарства і 19 моргів поля. Зазнавши много невдячности від родини постановив собі від довшого часу хоть часть своего маєтку записати на Боже, але не легко єму було тоє постановленє в дїло перевести. Нечаянно дня 4 сїчня занедужав на холеру так тяжко, що після ореченя лїкаря дуже маленька була надія, щоби дочекав вечера, а кожда хвиля здавала ся послїдною в его житю. В той час забажав він місцевого сьвященика, щоби в руки его зложити розпорядженє послїдної своєї волї. Прибули й сестри Служебницї з Самолусковець і завдяки їх старанням дожив до дня 5 сїчня, в котрім то дни записав 4 мор. поля на украшенє і розширенє церкви в Городницї, цїле обійстє в вартости 1.500 зр. на леґат Богослуженій, 3 морги поля для свояків, а 12 мор. поля для руских Служебниць в Самолусківцях. Нинї Яцко Кришталович здоров, вдоволений і ряд з зділаного запису і прийшовши зовсїм до сил (70 лїт) вже ходить і говорить: Най Богу буде хвала а Сестрам подяка! Всї і жена і родина мене опустили, лишень їх молитвам і старанням завдячу, що нинькн жию. Не менше значні услуги дїлають Служебницї для народа в напрямі релїгійно-моральнім. Вправдї поле дїланя їх не так обширне, бо розтягає ся лишень на село Самолусківцї, але за сей короткий час значний поступ здїлали в селї. Привязали до себе нарід любовю, дїти горнуть ся до захоронки, забавою учать ся ладу і пізнавати Бога — а на давнім обійстю Стефана Кормила лунає нинї пісня в честь і хвалу Царицї небес. (З „Душпастиря").

— **Зі статистики войскової.** Мінїстерство війни видало статистику войсковости в Австриї за 1893 рік, з котрої виймаємо деякі цїкавійші дані. Найбільше місця займають в сїй книжцї вислїди побору новобранцїв. В згаданім роцї мало ставати до побору з всїх трех кляс 813.034 людий. З тих 65.959, отже 81 на тисяч не явило ся при поборі, 187.159, т. є. 230 на тисяч признали поборові комісиї способними, а 559.063, або 688 на тисяч неспосібними до войскової служби. Кілько молодих людий неспосібних! Галичина, Буковина, Угорщина, відтак Хорватия і Славонїя виказують в трех роках 1891—1893 постійний приріст новобранцїв, натомість в Горішній Австриї, Мораві і Шлезку відносини в тім взглядї менше корисні. Що до степеня просьвіти, то з асентерованих 1893 року уміло читати і писати 743 на тисяч. Найгірше в тім взглядї стоїть округ войсковий Задар, відтак Львів, Перемишль і Германштадт, найлїпше Віденї, Інсбрук, Прага і Иосифів. Більшіє письменних новобранцїв з року на рік в округах Задар, Прага, Краків, Пешт і т. д. найзначнїйше в Задарі; натомість округ Львів виказує що року менше письменних, головно завдяки Буковинї. Розмірно найбільше спосібних до войскової служби мали в згаданім рацї Румуни, відтак ідуть по черзї Хорвати, Мадяри, Русини, Нїмцї, Чехи, Словаки, а вкінци Поляки. У всїх народностях найбільше спосібних було між новобранцями високого росту, найменше між малими. Новобранцї найвисшого росту лучали ся між Хорватами; найнизшого росту між Поляками і Русинами. — Що до чисельности австро-угорскої армії виказує 1893 рік: 287 ґенералів (між ними 1 польний маршалок, 34 фельдцайґмайстрів і ґенералів кавалериї, 95 фельдмаршал-лейтнантів, 157 ґенерал-майорів), 371 полковників, 376 под полковників, 714 майорів, 4358 капітанів і ротмістрів, 5006 старших поручників і 16.072 поручників, разом 26 896 офіцирів всїх степенїв. Вояків почавши від кадетів на долину було 1,072.870, т. є. о 28.998 людий більше, як в 1892 роцї.

— **З під Надвірни пишуть нам:** Яка-ж то чудна зима! Снїг, мороз, буря, тепло, зимно, то десь і дощ крапне, якби на показ — хоть у Вас у Львові мав падати, як падав і в инших сторонах нашого краю н. пр. в Тернопільщинї, Гусятинщинї і т. д На день буває кілька разів зміна на дворі; кілька разів треба змінювати одїж, щоби не набавити ся слабости. — Щасливі ті, що не потребують підлягати всяким змінам тої химерної зими! Се-ж бачите, ті, котрі в лїтї заробили тілько, що можуть спокійно перележати на печи, або таки в печи, звідки лише голови видко, що на припічках сапають від тепла! В той спосіб вигрівають ся у нас на Підгірю постарші жінки з дїтьми, або баби з внучатами. Як вони там залазять і як вилазять, то се варто на папір взяти, чи змалювати! Легка зима, дякувати Богу, лекше на люди та на худобу, менче з'їсть ся, менче топлива вийде, але за то лїпше вигріють ся люди! Як показує ся тепер, то зима свого не дарує, від суботи (26 сїчня) вечера на незамерзлу землю падав снїг аж до 29 м. м. по троха, та буде его з пів метра нецїлого, маємо і несогірші морози. Нинї 30 сїчня вже погода, сонце гріє, відай схоче знов пускати. Як раз тому тиж день 22 сїчня, була у нас велика буря, так що ломила дерева в лїсї. Хмари урвані гнали, як в марцю хвилями, з полудневого заходу, а з них падав дощ, то з снїгом то з крупами зрідка. Коло 11 год. вибрав ся я до лїса, але що годї було бороти ся з бурею, тож хоч-не-хоч завернув я домів. Поглянувши перед себе, узрів я на північно-західнім небі — а кропив тодї добре рідкий, грубий дощ з крупами — досить ясну дугу, що одним кінцем ховала ся в горах на захід, а другим заганяла ся десь в північ. З'явище тревало всього зо 3 хвилї, бо буря прогнала дальше хмари. — *А.*

— **Школа імени Шевченка.** Почитателї памяти Т. Шевченка уложили проект заснованя низшої господарскої школи в родиннім місци поета, в Кирилівцї київскої ґубернії. Школа має носити імя Тараса Григорієвича Шевченка. Сей проект буде небавом предложений до розгляду адмінїстративним властям, по затвердженю его попечителем київского учебного округа і начальником полудневo-західного краю. Розуміє ся, викладовий язик в сїй школї буде московский. Память великого поета шанує ся так, що найсьвятїйший его ідеал поневіряє ся.... Боже, що за дивний сьвіт, що за переверти, чи сьміятись, чи жалїть, чи просити смерти!

— **Добре загрів ся!** Від Тлустого доносять, що на тамошнім ярмарку дня 24 сїчня украв якийсь злодїй господареви з Дорогичівки, Михайлови Кушнїрови, конї з саньми в пору, коли він зайшов з знакомими до коршми, щоби розігріти ся. Всякі глядання при помочи жандармериї були безуспішні і Кушнїр вернув ся по трех днях домів, проклинаючи коршму, знакомих і конокрадів, котрі імовірно вивели конї за кордон.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Бремa 31 сїчня. Підчас бурі поспішний корабель „Ельба" ударив об другий і затопив ся. З 327 осіб втопило ся около 300 осіб і то в більшій части еміґранти.

Відень 1 лютого. Wiener Ztg. оголосила санкционований закон о сьвяткованю недїлї і сьвят. — Ходить чутка, що цар з царицею прийдуть в жовтни до Відня.

пішла скорше, як того можна було сподївати, ся на неприступнім ґрунтї і при непевнім сьвітлї місяця. Але жителї острова, видко, знали ся на такій роботї, бо не більше як до години була вже широка лодь спрятана і добре укрита коло других човнів, а конї були заведені до стайнї, де їх пообходив молодий местїцкий паробчак і понакладав сїна поза драбини. Болівар лагодив їм тимчасом підстілку з мягкого листя. Але бідні звірята хоч і як були голодні, були занадто помучені, бо не рушили й стебла, лиш полягали там, де стояли; по них аж надто добре було видко, як ними гнали; ледви чи були би ще довше видержали.

— Чуєте, Джон — відозвав ся Блякфут, коли увійшов до стайнї і глянув на помучені звірята — менї видить ся, що ви тоті бідні сотворіня таки на нї пащо згонили, та ж з них аж тече, а холодний вітер на рїцї ще їм і доправив.

— Та най би їх були й всї чорти взяли— відозвав ся запитаний гнївливо, — лїпше, щоби їх вхопило, як мене... то вже послїдні, які я вивів з Арканзаса. Нехай мене той таки зараз за уха повісить, хто мене на тамтім боцї зловить.

— Кажуть, що вам там кілька недїль тому назад добре витріпали шкіру — розсьміяв ся Блякфут.

— Або може нї?... але й той, що єї тріпав, не лежить хиба з проваленою головою там над рікою Ельбенпоінтом? — зашипів із злости малий чоловічок — а єго конї не стоять тут тепер в стайни на острові?

— А лихо-ж би вас взяло, тоті самі конї?— відозвав ся на то здивований лодкар — то у вас більше відваги, як я то собі думав... а хто-ж такий гнав ся за вами?

— Хто? Люди з цїлої держави... Я вже таки гадав, що пропаду, лиш якимсь чудом ще виратував ся. Раз я таки вже видїв тих, що за мною гнали, але я допав щасливо тут до сего багна, а знаючи там добре всї стежки, міг я легко звести моїх ворогів на манївцї. Але коли-б ваша лодка не була вже стояла по тамтім боцї, то я був би певно лишив конї і сам утїкав... то лиш знаю, щоби їм не попадав ся ще раз в руки.

— Шкода лиш, що Ровзон дав ся так погано зловити — сказав лодкар — то вам був знаменитий чоловічок, мабуть в цїлій Америцї не знайшов би другого, так спосібного до всїляких хитрих штук.

— Ідїть геть, з тим злодїєм — воркнув Джон — як би капітан не був прийшов ще в пору, то той собака був би всїх нас разом зрадив... аж гидко... я все собі гадав, що Ровзон то мужчина, а він заводив як та стара баба. Нехай би так на мене прийшло... видїли би-сте, що я би скорше дав собі язик вирвати, як щоби хоч словом признав ся до чого.

— А Келї був там під чужим іменем, правда?

— Назвав ся Вартоном — відповів Джон сьміючись — а треба було видїти, як він то хитро умів закрутити, що той Методист не прийшов до слова... з Індиянином впрочім не було жарту. — Але хто то онтам іде?

(Дальше буде)

— **У Львові** виходять ті лїтературні часописи і вістники: **Зоря**, ілюстроване письмо лїтературно-наукове, 72 аркушів друку на рік коштує 6 зр. у Львові, ул. Академична ч. 8. — **Дзвінок**, ілюстроване письмо для науки і забави руских дїтий і молодежи; 36 аркушів друку 5 зр. у Львові ул. Чарнецкого ч. 26. — **Правда** місячник політики, науки і письменьства, около 60 арк. друку, 5 зр. у Львові ул. Академічна ч. 8. — **Житє і Слово**, вістник лїтератури історії і фольклору; 60 аркушів друку 5, зр. у Львові, ул. Глубока ч. 7.

Нові книжки! **Кобзар** Т. Шевченка, критичне видане в гарній оправі з пересилкою 5 зр. **Записки** тов. ім. Шевченка, 4 томи по 1 зр. — **В. Чайченка:** Твори прозаїчні ч. І. 80 кр. ч. ІІ 60 кр. ч. ІІІ. 80 кр.; Під хмарним небом, поезиї ч. І. 1 зр., З народного поля, поезиї ч. ІІ. 60 кр. — **Сибір** О. Кенана ч. І. ІІ. 1·20 зр. — **Пролїсок**, збірник поезий Павла Граба ч. І. 20 кр.— **Словар** рос.-укр. ч. І. Уманця і Спілки, 2·50 зр.— Твори ч. І. Трохима **Зїньківского** 1 зр. — Лесї Українки і М. Стависького: Книга пісень **Гайного** 80 кр.; Л. Українка: **На крилах пісень**, поезиї 60 кр. — Ол. Колеси „про Юрия Федьковича" 20 кр. — **Пани і люди**, повість Левенка 80 кр. Єго-ж **„Солдатский розрух"** 10 кр. Історичну біблїотеку і всї вичислені книжки можна купити в книгарни тов. ім. Шевченка у Львові при ул. Академічній ч. 8.

Надіслане.

За редакцию відповідає **Адам Креховецкий.**

ІНСЕРАТИ.

КОНТОРА ВИМІНИ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО

купує і спродає

всякі ефекти і монети

по курсї деннім найдокладнїйшім, не числячи жадноѣ провізиї

Яко добру і певну льокацію поручає:

$4\frac{1}{2}$% листи гіпотечні	4% пожичку пропінацийну галицку
5% листи гіпотечні преміовані	5% „ „ буковиньску
5% листи гіпотечні без премиї	$4\frac{1}{2}$% пожичку угорскої желїзної дороги державної
$4\frac{1}{2}$% листи Тов. кредитового земс.	$4\frac{1}{2}$% пожичку пропінацийну угорску
$4\frac{1}{2}$% листи Банку краєвого	
$4\frac{1}{2}$% пожичку краєву галицку	

4% угорскі Облигациї индемнїзацийні,

котрі то папери контора виміни Банку гіпотечного всегда купує і продає **по цїнах найкористнїйших.**

Увага: Контора виміни Банку гіпотечного приймає від Вп. купуючих всякі вильосовані, а вже платні місцеві папери цінні, як також купони за готівку, без всїлякої провізиї, а противно замісцев лишень за вiдтрученем коштів.

До ефектів, у котрих вичерпали ся купони, доставляє нових аркушів купонових, за зворотом коштів, котрі сам поносить. 6

Ц. к. управ. рафінерия спіритусу, фабрика руму, лїкерів і оцту

Юлїя Міколяша Наслїдників

Яков Шпрехер і Спілка

поручає найлучші розоліси, лїкери, славні горівки польскі, стару старку, руми краєві і заграничні, коняк, сливовицю і т. д.

Одинока фабрика в краю, що виробляє спіритус без запаху і **алькоголь абсолютний** 100/100 до цїлий лїчничих. 1

Склади для міста Львова:

ул. Коперніка ч. 9., в торговли Вп. Е. Рідля площа Марияцка і в головнім складі вод мінеральних улиця Кароля Людвика ч. 29.

Лише за зр. 3·50

ремонтоар кишонковий, під ґваранцисю, знаменитий і добре ідучий, в дуже добрій гладко полискуючій ся коперті нїклевій в 12 годинним прирядом. Годинник сей заступає всякий инший дорожший. Кождий, хто такий годинник замовить, одержує кромі того слїдуючі річи **даром:** красний ланцушок, ґарнїтур до маншетів, шпильку до краватки, 4 спинки до грудий і ковнїра і 6 штук ковнїриків мужеских, добрих довільної величини. 17

Нехай нїхто не думає, що се забавка або обмана — се дійстна правда і **звертає ся кождому гроші, кого годинник не вдоволить.**

Нехай кождий спішить ся в замовленями, як довго є запас тих годинників. Посилка наступить по присланю гроший або за послїплатою через: APFELS Taschenuhren Versendung, Віденъ, місто Fleischmarkt Nr. 6/KL.

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові

улиця Кароля Людвика ч. 9.

приймає

абонамент на всї дневники

по цїнах оригінальних.

Інсерати

(„оповіщеня приватні“) як для „Народної Часописи“ так також для „Ґазету Львівскої“ принимає лиш „Бюро Дневників“ **ЛЮДВИКА ПЛЬОНА**, при улици Кароля Людвика ч. 9, де також знаходить ся Експедиция місцева тих ґазет.

Бюро оголошень і дневників

приймає

ОГОЛОШЕНЯ

до всїх дневників

по цїнах оригінальних.

До

Народної Часописи, Ґазети Львівскої і „Przeglad-у“,

може лише се бюро анонси приймати.

Лише зр. 9·65.

Зимове убране мужеске з доброго, грубого, сильного, знаменитого, а теплого камґарну з доброю підшевкою, після найновійшої віденьскої моди, елеґанцко, сильно і добре зроблене, в барвах: чорнїй, темносинїй також в дессні, — складаюче ся з сурдута, нагавиць і камізольки. Тоті убраня, котрі суть і ґарні і тревалі, коштували давнїйше 20 зр. — спродають ся тепер гуртом — і жаден читатель не повинен занехати спосібности і замовити собі таке убране. За міру прошу подати обем грудий і довготу рукава. Мужескі сподні зимові з знаменитої материї зимової в найновійших десенях зр. 2·40, лучші зр. 3·80, з правдивого камґарну зр. 7·50. Посилка за готівку або послїплатою. Для зарядів дібр, урядників, сьвященників, учителїв, і почтмайстрів без готівки — але з просьбою о сейчасове висланє гроший. — Адреса: APFELS Mode kleidermagazin, Віденъ I. Fleischmarkt N. 6/nc. 16

Всі прибори

для аматорів і фахових фотографів

именно:

папір альбуміновий, целюидиновий, течі, шкла, хемікалія найдешевше купити можна впрост у заступників фабрик найбільших

ГАМЕЛЬ і ФАЙҐЕЛЬ

Львів, ул. Коперніка 21.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові

улиця Кароля Людвика число 9, приймає

абонамент на всї дневники по цїнах оригінальних.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.